

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

πικ ενδιαιφέρων αστυνομικό άγνωστωμα)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου και τέλος)
 Α ίχνη αυτά φανερόνουν δάχτυλα μαζουρά, ισχνά, κοκκαλάρινα κι' ο δείχτης του δεξιού χεριού παρουσιάζει εξαιρετική ανάπτυξη... ψεύθηκε ο Χάρου. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία... Μόνο τα χέρια του Χόλμς είναι φτιαγμένα έτσι... 'Αλλά δεν καταλαβαίνω τί ήθελε ο δάσκαλός μου και κρεμάστηκε άπ' αυτό τό παράθυρο... Μήπως κατέβηκε στον Τάμεσι;...

Δέν πρόφτασε όμως νά σκεφτή περισσότερο, γιατί Ξεφωνα έννοιωσε δύο σιδερένια χέρια νά τον άρπάζουν άπό τόν τράχηλο.

— Κρατούμε έναν άνόμο! άκούστηκε μιά βραχνή φωνή. Είπε κι' αυτός σπιγόνως, όπως ο Άλλος.

Και συγχρόνως δύο άντρες με άγρια κι' άποκρουστική φρισηγομαχία τράβηξαν πίσω τό Χάρου.

— 'Μολόγησε, παλληκάρι μου, τού ειπε τότε ο Ένας άπ' αυτούς ότι άνήκεις στην ύπηρεσία του Σέρλοκ Χόλμς.

— 'Όσοι κι' άν ήταν ο τρώμος του Χάρου, στό άκουσμα τού όνόματος τού διδασκάλου του, δέν εκέκφθησε πια τόν έαυτό του. Κατάλαβε ότι ο δαιμόνιος άστυνομικός είχε πείσει θύμα άτασίας ένέδρας και δύο χονδρά δάκρυα κύλησαν άπό τά μάτια του, με τήν ιδέα ότι ο άγαπημένος του δάσκαλος ήταν ίσως νεκρός τήν ώρα εκείνη.

— Θά μίλησης ή όχι; τόν ρώτησε ο Ένας άπ' τούς κακούργους.

— Τι άπάντη. Πάτου, τού άπάντησε τότε ο Άλλος, νά κάνουμε τόση φασαρία. Δεν τόν πετάτε τό σάβλο αυτό μέσα στό ποτάμι, γιά νά τόν ξεκάνουμε μιά ώρα άρχιτερα...

— Έχεις δίκιο! 'Αλλά προηγουμένως πρέπει νά τόν δέσουμε χειροσδάρα, γιατί σίγουρα θά Ξέση περίφημο κολύμπι...

— Καλά έκανε ο Μπιάζβηλ, ειπε ο πειρατής πού λεγόταν Πάτου, και μάζεστε εδώ γιά νά δοίμε μήπως έρθη κανείς και ζητήσει τόν Χόλμς.

— 'Αλήθεια, τού άπάντησε ο Άλλος, και άπειθυνόμενος στον Χάρου, έπρόσθεσε :

— Και τώρα σήκω άπάνω, παλληκάρι μου... Τράβα πρός τό παράθυρο... Σέ λίγο δέν θά Ξέσης πού βρισκεται τό Λονδίνο.

Μά επειδή ο Χάρου έμεινε άκίνητος στη θέση του, οι δύο κακούργοι τόν έπασαν, τόν έδεσαν και με γροθιές και κλωτσιές τόν έσπρωξαν ώς τό παράθυρο.

— Έχει άρκετό νερό εκεί κάτω! τού ειπε ο Πάτου. Θά πής τόσο, ώστε δέν θά διακίσης ποτέ σου πια...

— Σήκωσε τον άπάνω, Πάτου! φώναξε ο Άλλος κακούργος, 'Ορατά!... Και τώρα είσαι έτοιμος;... Πέταξε τον μέσα στό νερό... Ένα, δύο...

— Τρία! βροντοφώνησε Ξεφωνα μιά φωνή.

'Η φωνή αυτή, παρ' όλη τή δύναμή της, μόλις άκούστηκε, γιατί πνίγηκε μέσα στον κρότο τριών άλλεπαλλήλων πυροβολισμών.

'Ο Πάτου σωριάστηκε κάτω ουρλιάζοντας, γιατί μιά σφαίρα τόν είχε βρει κατακέφαλα ή δεύτερη σφαίρα είχε πετύχει στό στήθος τόν Άλλο κακούργο, ο όποιος επίσης σωριάστηκε κάτω, φτίνοντας αίμα...

Μόλις οι καπνοί διαλύθηκαν, ο Χάρου ειπε δέν Σέρλοκ Χόλμς νά σκύβη άπό πάνω του και νά τού λήνχ τή δεξιά του.

— Φοβήθηκες, παιδί μου; τόν ρώτησε ο δαιμόνιος άστυνομικός.

— Έλα, σύνελθε τώρα... Δεν υπάρχει πια κανένας κίνδυνος...

— Σείρε, κύριε Χόλμς! φώναξε ο Χάρου ξετροβλαμμένος άπό τή χαρά του. Γιά όνομα τού Θεού, πού είσαστε;... 'Από πού έρχεσθε;

— 'Από πού έρχομαι; άπάντησε ο Χόλμς. 'Από τούς πειρατές τού Ταμέσεως... Έχει άλλωστε θά πάω πάλι άπόψε... Τους έχω πια μέσα στην τσέπη μου...

Είχε νυχτώσει πια. 'Επάνω στό τρακιμισμένο νερό τού Ταμέσεως, πού τά φάταγαν ή άχτινες τού φεγγαριού, ένας στολιώκος άπό 8 πλοίαρα έπλεε, διεθυνόμενος πρός τό Νησί τών Πειρατών. Στο πρώτο άπ' τά πλοίαρα αυτά έπέβαινε ο Χόλμς, ο Χάρου και ο διεθυντής της άστυνομίας τού Λονδίνου. Τά ύπόλοιπα ήσαν γεμάτα άπό άστυφάλακες και μυστικούς άστυνομικούς.

— 'Εδώσατε τις κατάλληλες διαταγές στους άνδρες σας, κύριε Τόχαρντ; ρώτησε ο Χόλμς τόν διεθυντή της άστυνομίας.

— Βέβαια, κύριε Χόλμς. Πρέπει νά καταλάβουμε με έφοδο τό Νησί, γιατί οι πειρατάι δέν θά μάζε παραδοθούν χωρίς άντίσταση.

Μόλις πρόφερε τά λόγια αυτά, μιά θυμωρόνια άκούστηκε και βροχή άπό σφαίρες έπεσε κοντά στό στολισμό τών άστυνομικών.

Εύτυχώς οι πειρατάι δέν είχαν ύπολογίσει καλά τήν άπόσταση κι' έτσι ή σφαίρες τούς δέν προξένησαν καμιά ζημία.

— 'Εμπρός, παλληκάρια! φώναζε τότε ο Χόλμς στους άστυνομικούς. Ν' άποβιβαστούμε γρήγορα...

Τέλος τά πλοίαρα προσηγγισαν στην άκτή. 'Αμέσως πετάχτηκε πρώτος Ξέω ο Χόλμς, ακολουθούμενος άπό τό Χάρου.

— Ξέρετε καλά με ποιους κακούργους έχετε νά κάνετε! φώναζε ο Τόχαρντ στους άστυνομικούς. Χτυπήστε τους άλύπητα!

Τριάντα άστυνομικοί άποβιβάστηκαν Ξέω και ώρμησαν με τσεκούρια κατά τής πόρτας τού σπιτιού τών πειρατών. Μά τήν ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε κι' οι πειρατάι ώρμησαν σαν θύρια κατά τών άστυνομικών, οι όποιοι τούς ύποδέχτηκαν με πυροβολισμούς.

'Ο Χόλμς, ο όποιος θροισόταν στην πρώτη γραμμή, σώφιασε κάτω σσοτιμένο με μιά σφαίρα τού τόν Ξεφωραμένο...

'Αλλά ο δαιμόνιος άστυνομικός ζήτησε κάποιον Άλλον, τόν Μπιάζβηλ.

— Βάλε φοιτία στη ληστοφολιά αυτή! διατάξε ο Τόχαρντ.

'Εντωμεταξύ, οι πειρατάι είχαν κατορθώσει νά διασπάσουν τή ζώνη τών άστυνομικών και δέκα άπ' αυτούς —γιατί οι ύπόλοιποι σσοτώθηκαν ή πληγώθηκαν— ώρμησαν άσυνγκράτητοι πρός τό στολισμό τών άστυνομικών.

— Νά καταλάβουμε τά πλοίαρά τους! άκούστηκε Ξεφωνα μιά διαταγή.

—'Ο Μπιάζβηλ! φώναξε ο Χόλμς. Θά μάζε ξεφύγη!... Θέλουν νά σωθούν με τά πλοία μας...

Αυτό ήταν πράγματι τό σχέδιο τού τρομερού άρχιπειρατού. 'Αλλά μιά πετυχημένη θυμωρόνια τών άστυνομικών περιόρισε τούς κακούργους στό ήμισυ. 'Όταν δέ σέ λίγο ο Μπιάζβηλ έφτασε στην παραλία, δέν είχε μάζε τού περισσότερους άπό πέντε άνδρες.

'Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας τό ληστή, συνοδευόμενος άπό τόν Χάρου, τόν Τόχαρντ και Ξέη άστυνομικούς. Βρισκόντοσαν πια στην άκτή κι' ο Μπιάζβηλ έτοιμαζόταν νά επιβιβάστη σ' ένα άπό τά πλοίαρα.

—'Όταν ο Χόλμς μ' ένα τερατικό πήδημα, ώρμησε και τόν έπιασε άπ' τό λαϊμό με όλη τή δύναμη.

'Ο κακούργος κατάλαβε πια πώς ήταν χαμένος.

— Χόλμς, δαίμονα! ούρλιαξε. Δεν θά πεθάνω μόνο!... Θά μού κάνης και σύ συντροφιά στά δάθη τού ποταμού...

Και μ' ένα πήδημα ο Μπιάζβηλ, ρίχτηκε στό ποτάμι, συμπαρασύροντας μαζί του και τό Χόλμς. Γιά μιά στιγμή, Ξεφωραρίστηκαν κι' οι δύο κάτω άπ' τά νερά. 'Επειτα, παρουσιάστηκαν πάλι στην επιφάνεια κολιμπώντας. 'Ο πειρατής κατέβαλε άπεινωμένες προσπάθειες γιά νά πάση τό Χόλμς και νά τόν τραβήξη κάτω.

'Αλλά ο άστυνομικός, κύριος τού έαυτού του, ψύχραμος, γαλήνιος, άντελήφθη τό καταχθόνιο σχέδιο τού πειρατού. Και χωρίς νά χάση καιρό, τού κατάφερε μιά τρομερή γροθιά στό μάτια και τόν Ξζάλισε. Κατόπιν τόν έπιασε άπό τό λαϊμό και φώναξε :

— Πέθανε, Μπιάζβηλ, καταραμένη κακούργε!... Τιποτε πια δέν μπορεί νά σέ σώση!... Στο πρόσωπό σου έξοντώνεται τό αγριότερο θηρίο τού κόσμου...

Και καταφέροντάς του μιά Άλλη γροθιά στον κρόταφο, τόν άφησε νεκρό...

Σέ λίγο μετέφερε στην παραλία τό πτώμα τού πειρατού.

— Έπαψε πια νά ζή!... ειπε ψυχρά ο Χόλμς.

Οι Άλλοι επιξήσαντες κακούργοι συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν σέ ποινές άνάλογες πρός τά κακούργιαμά τους. 'Η Μάισρη Μάγγια καταδικάστηκε σέ εικοσαετή ειρκτή.

Τά παραπάνω δραματικά γεγονότα, όταν έγιναν γνωστά άπό τις άγγλικές εφημερίδες, προκάλεσαν πραγματικό ένθουσιασμό τού Κοινού ύπέρ τού Σέρλοκ Χόλμς, ο όποιος είχε απαλλάξει τήν άγγλική πρωτεύουσα άπό αυτά τά τέρατα.

Παρακολουθήστε στό φύλλο αυτό τήν νέα περιπέτεια τού Σέρλοκ Χόλμς
«Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ»

ΤΕΛΟΣ